

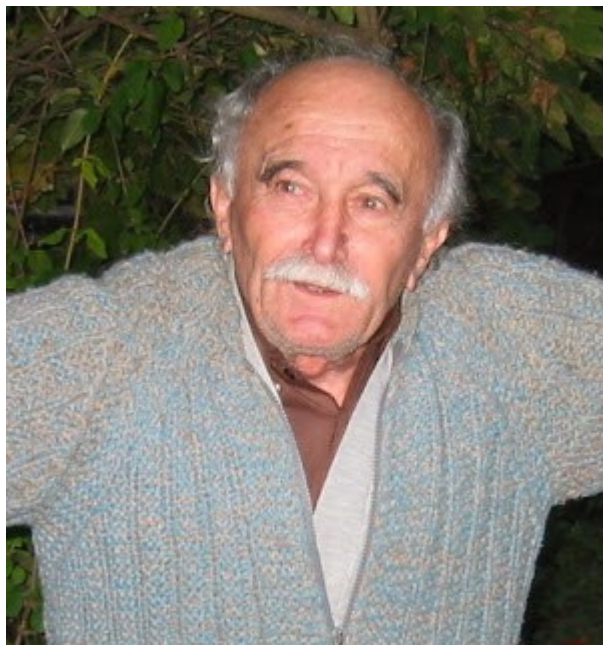
Búcsú Nt. Virág Károlytól

Életének 89. évében, gyülekezetének közösségében az örökkévalóság földjére ért Virág Károly szilágyfőkeresztúri nyugalmazott lelkipásztor, zilahi esperes életútja.

Miként neve, ő maga is kicsiny, törekeny virágszála volt az Úr kertjének. Azon rendíthetetlenek közül való volt, aki nem székely sziklatömbként, hanem a szilágysági dombok kis virágaként, csendben illatozva élt és szolgált közöttünk. Szelet, vihart, nagyvizet, a kemény telet a hó alatt is túlélő szívóssággal.

Bihar és Szilágyság határán született, de szilágysági lett, mindig az is maradt. Urához, népéhez és családjához való hűsége mellett ez volt számára legfontosabb. A teológián és a kolozsvári egyetemista körökben is a régi wesselényisek, az ún. „zilahi csoport” tagja volt, akik a Szilágyság bibliás népéhez méltó hitvalló alázattal, bajtársi szövetséggel ápolták ezt a holtig tartó barátságot.

E nemzedék középiskolai tanulásának egyik része a „kicsi magyar világban” telt, de teológiai éveiket szétzilálta a világháború. A közelgő front nyugat fele menekítette a teológia hallgatóinak nagy részét és megritkította soraikat. Ők voltak és mára lettek a megfogyatkozott „1947-esek” kicsiny teológiai évfolyama.

Virág Károlyt diák- és lelkészársai valamennyien Karó-nak nevezték, Karó bácsiként szerették és tisztelték. Volt ebben valami kedves humor is, hisz alacsony, mozgékony és cselekvő emberként viselte e magas, szálfás nevet. De ő mosolyogva vállalta, hogy az Úr bibliai Dávidja legyen egy Góliátokkal tele világban. Akkor is, amikor szerelem szövődött a teológia fiatal titkárnője, Gergely Rózsa, és Virág Károly között, udvarlásaik idején szülte a mondást a teológus humor: „Nincsen Virág Karó nélkül, nincsen Karó Rózsa nélkül.”

A teológus fiatalok szórványgondozói munkájában neki a Kolozsvár környéki tanyavilág szétszórt magyarsága jutott. Telekfarka, Melegvölgy, Szopori tanya, Borhánctanya. Közel hetven év után is többen emlékeznek még rá az akkori gyermekek, fiatalok, IKÉ-sek, ma megritkult sorú öregek: az együtt töltött időre, a tőle tanult színdarabokra, találkozókra. „Áldott, dolgos kis lelkipásztor volt Virág Károly – idézte minap a halálhírré emlékéit a szopori tanyán lakó 86 éves Kisbíró Szabó István. – Sok mindent tanított nekünk, felült velünk a szekérre, kijött kapálni, szénát csinálni. Barátok voltunk, hisz majdnem egyszerűek (= egy idősek) voltunk. Igazi lelki ember volt.” Áldott az az idős lelkész, akinek teológus szolgálatait sem felejtik!

Új baljós korszak határán, 1947-ben léptek ki a lelkészi szolgálatba. Virág Károly kezdő segédlelkészként az országos IKE utolsó utazótitkára lett. Hosszú előkészítő szervezés után 1948-ban a fiataloknak szinte a menekülniük kellett a zsidói IKE konferenciáról. Ő ott is helytállt, az utolsóig. A rendőrségi zaklatásban, a megfélemlítésben, a hatósági ellenőrzésben érezte mindenki, hogy a végső romlás vihara közeleg. Még abban az évben fel is számolták a református fiatalok ifjúsági szervezetét.

Néhány kisebb megálló után, Szilágy patak vízvázasztójának két oldalán, Szilágygörcsönben és Szilágyfőkeresztúron, igazi örhhelyen élte le élete javát és szolgálta hitvestársával, családja egészével az Urat. Szülőföldje gyülekezetei között szinte a

legkisebbeket választotta, mert mindig a kevesen kívánt hűnek lenni. Nemzedékére rászakad az államosítás, kollektivizálás, sztálinizmus, iskolai vallásoktatás megszüntetése, kulákvilág, 56 és annak bosszúja, majd Kelet-Európa legvadabb és legkeményebb egyházüldöző diktatúrája. Ezekben kellett élni, lelkészként szolgálni, helyállni, és megpróbálni igaz embernek maradni.

Virág Károly is teljes hosszában végigélte és végig szenvedte a Buthi majd a Pap László korszakot. Tanúja volt annak, hogy miként válhat az egyház vezetése a sátán királyi székévé. De tudta, hogy hitvalló gyülekezeteinkben akkor is töretlenül él az egyház. Rózsa néni mellett a leghűségesebb barát, szolgatárs, iskola-, teológus-, később apatárssal, Sipos János krasznai lelkésszel együtt vívták a néma ellenállás küzdelmét a Pap László rezsim egyház ellenes szörnyűségei ellen. Ők együtt példát mutattak abban is, hogy zúgolódás helyett befele építkezni, lelkeket építeni mindig lehet és kell. Mert nem a gonosz, hanem a történelem ura vezet és *„nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”* (1Kor 10,13)

Csendben, szívósan, bölcsességgel viselte szolgálata megpróbáltatásait. Higgadt és mértékletes volt a szólásban, okos volt a cselekedetekben. Esperessé választották, de mert a hatalom nem engedte, tudott visszalépni, ha egyháza és a köz érdeke ezt kívánta. Nem pazarolta tálentumait, de nem ásta el és nem is dicsekedett velük. Tudott csendben *„várni és megadással lenni az Úr szabadításáig”*. (Siral. 3,26)

És *„boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál!”* (Luk 12,43) Virág Károlyt munkában érte a változás. 89 karácsonytól tekintélye és a nevét övező mélyeséges tisztelet taszította be a közszolgálat közepébe. Tudta, hogy ebből neki most már nem lehetett kimaradni. Hirtelen fontos feladatok, egyházi tisztségek sorai vártak rá. Már az induláskor a megbeszéléseken, az újrakezdés mikéntjeiben és hogyanjaiban is. Amikor éjfélekbe nyúló tanácskozásainkon, „zsinatainkon” a magunk sok forrongó ifjonti lelkesedésébe belefáradtunk és eltanácstalanodtunk, mindig beállt a csend. És akkor minden szem Karó bácsira szegeződött. A csend az övé volt. Ő mondta ki az utolsó szót. És úgy volt jó. Az volt legjobb. Így lett királyhágómelléki püspökké a szomszédos Menyőbe száműzött temesvári segédlelkész, Tőkés László; így maradt a Királyhágómellék része a Szilágyság; így születtek az egyházmegyék, szerveződött az első vezérkar, szövődtek cselekvési programok, tervek, álmok a tennivalók sokaságára.

Ő volt az egyház bölcse.

Kevés olyan lelkészt ismertem, mint ő, akit majd ötven éves szolgálat alatt egyáltalán nem ragadtak el a szakma – évekkel gyülekező túlzásai, fárasztó ártalmi. Ő mindig mértékletesen, nemesen, illően és összeszedetten tudott szólni, élni, járni, cselekedni: szószéken, baráti társaságban, interjúban, hozzászólásban egyaránt. Ahogy fogalmazni ma is kevesen tudnak. A teológiai kibúcsúzásuk és lelkészi pályakezdésük 60. évfordulóján még ott lehetett a kolozsvári teológián az évfolyam találkozója és a megtisztelő oklevelek kiosztásakor. Éreztük, hogy a meggyengült, fogyatkozó erejű testben akkor is hatalmas és fiatal lélek szárnyalt.

Nagy idők, nehéz korok, rémkorszakok tanúja, de túlélő cselekvője is volt. Arcát és emlékeit bár néhány film, riport és hangszalag őrzi, de csupán ezután fogjuk észrevenni, hogy nem beszélgettünk vele eleget. Elvitte magával a tanúságtételek legmélyebb vallomásait, a nagy igazságokat és tanulságokat. Ha valaki feldolgozza, megírja majd a diktatúra egyházainak utolsó huszonöt évét, e kép nélküle már nem lehet igazi. Elkéstünk vele is, mert hűtlenek lettünk nagy tanúinkhoz. A kórkép és a túlélés sok-sok tanulsága néhányuk nélkül már soha sem lesz teljes.

Virág Károly Dávid volt közöttünk hosszú Góliát időkben. De bölcsen megmutatta, hogy a kardok és dárdákkal szemben a seregek Urának erejével mindig lehet győzedelmeskedni.

Élete azt is üzeni, hogy *„aki a legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint aki legkisebb; és aki fő, mint aki szolgál.”* (Luk. 22,26)

Vetési László